

Arrest

**nr. 142 511 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. JEENINGA loco advocaat R. JESPERs en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en)

Er werden medische elementen aangehaald voor MD. MR die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 13.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is (13qq nog niet afgeleverd), verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gesteld dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de voorgelegde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verweerder verwijst ook uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2013.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, in casu het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2013 dat tevens onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing, waar zodoende ook de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2013 integraal deel van uitmaakt, verschaft de verzoeker het genoemde inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het betoog in het verzoekschrift blijkt trouwens dat de verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is dan ook niet aangetoond.

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker niet alleen de formele motivering van de bestreden beslissing viseert, doch dat hij betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, niet correct zijn. De werkelijke strekking van het middel behelst dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het kader van

de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het middel wordt vanuit deze optiek onderzocht. Daarnaast voert de verzoeker ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook tevens dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.6. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde uitdrukkelijk naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2013. Dit advies maakt, zoals reeds hoger gesteld, integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt in casu als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.04.2010.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 22/1/2009, 27/1/2009, 9/3/2009, 17/6/2009, Dr. Ooms, diabetoloog, betrokkene heeft een diabetes II (want nog endogene insulinesecretie), glycemie 239, bijkomende onderzoeken waren normaal, MSRA, lichaamsbeweging en gewichtsreductie worden aangeraden, er was enkel een korte opname voor oppuntstelling tussen 15/1 en 22/1/2009.*

- 16/10/2009, Dr Rd, verdere opvolging, er worden geen verwikkelingen vermeld.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 35 jarige man vertoonde een ontregeling van zijn bloedsuikerwaarde, in het kader van een diabetes II, gerelateerd aan overgewicht en onvoldoende lichaamsbeweging. Er was enkel een korte observatie van één week in januari 2009.

Alle internationale studies, zowel in Europa als in de VS en Azië zijn het erover eens dat een verandering van levensstijl hierbij veel belangrijker is dan medicatie. Vergelijking van de gegevens doet de balans onmiskenbaar overhellen in de richting van het veranderen in levensstijl als essentieel onderdeel van de behandeling. De belangrijkste voordelen hiervan zijn een handhaving van het effect ook na de interventieperiode, de kosten-batenverhouding, de afwezigheid van bijwerkingen en de concomitante vermindering van de andere cardiovasculaire risicofactoren.

De heilzame effecten van een aangepaste levensstijl blijven over een lange periode behouden, daar waar het effect van geneesmiddelen enkel aanwezig is wanneer ze worden ingenomen. Veranderingen in de levensstijl zijn minder duur en veiliger dan medicatie, en ze leveren bijkomende voordelen op zoals een vermindering van het cardiovasculaire risico op lange termijn.

Alle studies verwijzen naar aanpassingen van de levensstijl; impliceren gewichtsverlies, een vermindering van de opname van verzadigde vetten, een verhoogde vezelconsumptie en dagelijks matige lichaamsbeweging. De resultaten van die studies sluiten opmerkelijk goed bij elkaar aan, ongeacht waar ze werden uitgevoerd (VS, Europa, Azië).

In dit concreet geval wijzen de bloedsuikerwaarden niet naar een reëel risico op korte of middellange termijn, ook onbehandeld met medicatie. Er zijn geen verdere medische complicaties geweest de laatste 4 jaar die het vermelden waard zijn, of alleszins werden wij daarvan niet ingelicht. Er waren hier geen verdere hospitalisaties en ook geen acute opstoten.

III. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het

Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uit de voorgelegde medische attesten vaststelt dat verzoeker een ontregeling van zijn bloedsuikerwaarde vertoonde, in het kader van een diabetes II, gerelateerd aan overgewicht en onvoldoende lichaamsbeweging. Er was enkel een korte observatie van één week in januari 2009, waarvan hij echter meteen vaststelt dat *“De heilzame effecten van een aangepaste levensstijl blijven over een lange periode behouden, daar waar het effect van geneesmiddelen enkel aanwezig is wanneer ze worden ingenomen. Veranderingen in de levensstijl zijn minder duur en veiliger dan medicatie, en ze leveren bijkomende voordelen op zoals een vermindering van het cardiovasculaire risico op lange termijn”*. Hieruit leidt de ambtenaar-geneesheer af dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit zoals vereist in het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer geeft verder aan dat *“In dit concreet geval wijzen de bloedsuikerwaarden niet naar een reëel risico op korte of middellange termijn, ook onbehandeld met medicatie”*. Uit deze vaststellingen besluit de ambtenaar-geneesheer dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of in het land van verblijf. Zodoende spreekt de ambtenaar-geneesheer zich tevens uit over het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Bovenstaande evaluatie door de ambtenaar-geneesheer steunt uitdrukkelijk op de door de verzoeker voorgelegde medische attesten, met name het standaard medisch getuigschrift van 28 oktober 2011 en de medische stukken van 22 januari 2009, 27 januari 2009, 9 maart 2009, 17 juni 2009 en 16 oktober 2009.

De Raad stelt derhalve vast dat de ambtenaar-geneesheer zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, heeft uitgesproken met betrekking tot beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer elke vorm van medicatie en behandeling bij diabetes II zou afdoen als overbodig, laat de Raad gelden dat dergelijke stelling niet overeenstemt met de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer.

De ambtenaar-geneesheer besluit immers dat er ook zonder behandeling met medicatie geen sprake zou zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of voor het leven of de fysieke integriteit, en dit gelet op de concrete bloedsuikerwaarden van de verzoekende partij. Verder heeft de ambtenaar-geneesheer ook vastgesteld dat de ontregeling van de bloedsuikerwaarden blijkens het medisch dossier zijn oorzaak vindt in overgewicht en onvoldoende lichaamsbeweging, reden waarom de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat in casu, gelet op de concrete omstandigheden van het dossier, een aanpassing van de levensstijl (voedsel en lichaamsbeweging) aangewezen is, zonder dat medicatie noodzakelijk is.

De kritiek van de verzoekende partij dat dit advies 'onverantwoord' is, vindt geen steun in medische stukken, maar lijkt louter op persoonlijke indrukken van de verzoekende partij zelf te zijn gebaseerd.

2.8. De verzoekende partij betoogt voorts, tweede onderdeel, dat de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst ten onrechte niet is onderzocht. Verzoekers kritiek gaat voorbij aan de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer zelf. Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. De ambtenaar-geneesheer besluit dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of in het land van verblijf.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Fundamentele Rechten en Vrijheden van de Mens (hierna: het EVRM), terwijl de hoge drempel van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geen afbreuk kan doen aan de duidelijke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die een ruimere bescherming bieden.

De Raad is van oordeel dat de verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hieromtrent in plaats van op basis van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt immers in de eerste plaats uitdrukkelijk op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2013, uitgebracht in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

2.9. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer het arrest YOH-EKALE MWANJE verkeerd zou interpreteren, nu daaruit ten onrechte zou worden afgeleid dat een ziekte levensbedreigend dient te zijn. Ook zou de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte de artikelen 2 en 3 van het EVRM gelijkschakelen. Noch de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, noch de gemachtigde in de bestreden beslissing hebben verwezen naar het arrest YOH-EKALE MWANJE. Evenmin verwezen zij naar een gelijkschakeling van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De kritiek van de verzoekende partij heeft geen betrekking op de bestreden beslissing en is derhalve onontvankelijk.

2.10 In een vierde onderdeel stelt de verzoekende partij nog dat de gemachtigde van de staatssecretaris en de ambtenaar-geneesheer enkel zouden hebben onderzocht of er sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit, zonder na te gaan of er ook sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan de nodige behandeling. De kritiek van verzoekende partij gaat voorbij aan de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer, daar waar de ambtenaar-geneesheer in casu uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat zelfs onbehandeld er geen sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, en dit aan de hand van de concrete bloedwaarden van verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er geen aandoening blijkt *"die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft."*

Verder merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de gemachtigde niet over de bevoegdheid beschikt om in de bestreden beslissing een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM door te voeren nu artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat *"de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft"*, uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer beslissend is voor het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Derhalve is het motief uit de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer dat naar de rechtspraak van het EHRM verwijst en waarin de gemachtigde een beoordeling op basis van artikel 3 van het EVRM doorvoert, een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige determinerende motieven van de bestreden beslissing, dit is met inbegrip van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2013. De kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het op 13 mei 2013 uitgebrachte advies dat de aandoening geen risico vormt voor het leven of fysieke integriteit en dat ze evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt, zodat er kennelijk geen

sprake is van een ziekte zoals voorzien artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, volstaan in casu om de aanvraag ongegrond te verklaren.

2.11. Concluderend dient te worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog geen kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid in de feitenvinding van de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer aantoonst.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht is dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC